

1

Huskania

In de winter was het wit zo ver je kon zien. Sneeuw reikte tot aan de horizon. Het was een schitterende witte wereld, waar het zuchten van de wind het enige was dat je kon horen. In het voorjaar kwam er kleur in de vallei. De bloemen begonnen te bloeien en de bladeren kwamen aan de bomen. In de zomer stond de volledige vallei in volle bloei, en presenteerde een bonte verzameling aan kleuren, omringd door bergen van donker steen met besneeuwde toppen. De lucht was prachtig blauw en de voorbijdrijvende wolken waren witter dan wit.

De aarde was stil sinds de laatste mensen naar de sterren waren vertrokken. De mensen hadden technologieën ontwikkeld om andere planeten te koloniseren. Het laatste ruimteschip dat mensen naar kolonies op andere planeten bracht, was twee jaar geleden vertrokken. Niemand was achtergebleven ... Op aarde was geen mens meer te vinden!

Alle steden waren stil en verlaten. Er waren geen machines meer die de lucht vervuilden, geen auto's meer die giftige dampen uitstootten en de natuur kapotmaakten. Het was wonderbaarlijk hoe snel de natuur zichzelf had hersteld en hoe zuiver de atmosfeer was geworden.

Wanneer de zon onder was, en de maan over de nacht regeerde, werd de hemel niet meer verbleekt door de verlichting van de steden. De lichten waren al twee jaar uit, waardoor het firmament zo helder en zuiver was dat alle sterren zichtbaar waren, en schitterden als vanouds, helder en sprankelend. Het was adembenemend mooi ...

De maan leek enorm en haar witte licht was zo helder en fel dat

het leek alsof het dag was. Ze verlichtte de hele vallei.

De mensen hadden niet alles kunnen meenemen. Ze hadden alleen plaats voor een beperkt aantal dieren en zaden, die ze nodig hadden op hun nieuwe bestemming. Ze hadden hun huisdieren achtergelaten, en veel van het vee dat op de boerderijen was achtergebleven, was uiteindelijk losgebroken en de natuur ingetrokken.

Paarden renden vrij als vogels door de bossen en over de heiden, hun manen wapperend in de wind. Koeien graasden ongestoord in prachtige groene weilanden, terwijl de lucht gevuld was met de mooiste vogels, die elke dag een nieuwe symfonie bedachten en deze vol enthousiasme floten. De kraakheldere rivieren zaten vol met allerlei soorten vis, waar de beren van smulden. De weiden stonden vol met prachtige bloemen, die druk bezocht werden door bijen en vlinders. De bijen vlogen af en aan met hun poten vol stuifmeel, waarvan in de korven de heerlijkste honing werd gemaakt, de favoriete lekkernij van de beren in het bos.

Bilco was nog een jonge husky. Hij was nog maar een pup van een paar maanden oud, toen zijn baasjes hem en zijn moeder, Duna, achterlieten in een bos ver buiten de stad. Ze hadden hen uit de auto gezet langs de weg die door het bos liep, en waren weggereden. Hun baasjes hadden geen plaats meer voor hen op het ruimteschip, daarom waren ze zonder hen vertrokken. Duna en Bilco renden nog achter de auto aan, maar die was te snel en verdween aan de horizon. Bilco was nog te jong om te begrijpen wat er allemaal gebeurde, en waarom zijn moeder zo verdrietig was. Ze wachtten nog een paar dagen langs de weg, in de hoop dat hun baasjes terug zouden komen ... maar ze kwamen niet!

Bilco was steeds zwakker geworden. Ze hadden niets te eten en leden honger. Met lede ogen zag Duna toe, hoe slecht het ging met haar zoon. Ze moest iets doen, en besloot op zoek te gaan naar voedsel voor haar kleine jongen, anders zou hij het niet overleven. Ze trok het bos in om op zoek te gaan naar eten. Bilco werd met de dag zwakker en Duna zag hoe snel hij achteruitging. Als ze niet snel iets te eten en

een schuilplaats voor hen vond, zou hij niet lang meer leven.

In het bos vond ze een holte onder een paar grote stenen, en ze vertelde Bilco dat hij daar op haar moest wachten. Duna ging verder het bos in, op zoek naar eten. Ze snuffelde en snuffelde, en vond een spoor van een konijn. Haar oren stonden rechtop, terwijl ze scherp luisterde naar geluiden die haar konden leiden naar een konijn, of een ander dier dat ze zou kunnen vangen voor Bilco.

Plotseling hoorde ze zacht geritsel tussen de bladeren iets verderop ...

Ze sloop langzaam en laag bij de grond naar het geluid. Heel even stond ze stil om weer te luisteren ...

Opnieuw hoorde ze zacht geritsel, dit keer dichterbij, en recht voor haar! Ze snoof de lucht op, en herkende de geur van een konijn. Langzaam sloop ze verder naar het geluid. Weer hoorde ze geritsel tussen de bladeren, dit keer nog luider dan de vorige keer. Haar prooi moest dichtbij zijn. Ze kwam bij een omgevallen boom en nog steeds hoorde ze het geritsel ... Het kwam achter de boom vandaan. Haar prooi bevond zich dus vlak achter de omgevallen boom!

Doodstil maakte ze zich klaar om te springen en het dier te vangen. Haar hart begon sneller te kloppen en elke spier in haar lichaam spande zich aan ... En toen sprong ze!

In een keer sprong ze over de boom heen en landde boven op haar prooi. Ze jankte het uit van de pijn toen ze boven op het dier landde. Tot haar verrassing was het geen konijn, maar een stekelvarken. De naalden van het stekelvarken prikten in haar poten en neus, en veroorzaakten veel pijn. Met haar voorpoten krabde ze langs haar snuit om de naalden eruit te halen. Een paar van de naalden vielen uit haar snuit, maar er bleven er nog een paar zitten. Het deed echt behoorlijk zeer! Ze bleef op de grond liggen en hilde zachtjes ...

Het stekelvarken had zichzelf opgerold als een bolletje toen hij de husky op zich af zag komen, en lag nu doodstil voor haar op de grond. Voorzichtig keek hij tussen zijn stekels door, om te zien of de husky er nog steeds was, en of ze hem nog steeds wilde aanvallen.